

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ
השוכר את האומנין והטעו זה את זה - אין להם זה על זה אלא תרעומת.														■
שכר את החמר ואת הקדר להביא פרייפרין וחלילים לכלה או למת, ופועלין להעלות פשתנו מן המשרה, וכל דבר שאבד, וחזרו בהן - מקום שאין שם אדם, שוכר עליהן או מטען.														■
השוכר את האומנין וחזרו בהן - ידם על התחתונה אם בעל הבית חוזר בו - ידו על התחתונה. כל המשנה - ידו על התחתונה, וכל החוזר בו - ידו על התחתונה.														■
חזרו זה בזה לא קתני, אלא הטעו זה את זה דאטעו פועלים אהדי.														◇
היכי דמי?														^
דאמר ליה בעל הבית: זיל אוגר לי פועלים, ואזל איהו ואטעינהו.														◇
היכי דמי?														^
אי דאמר ליה בעל הבית בארבעה, ואזיל איהו אמר להו בתלתא														◇
תרעומת מאי עבידתיה? סבור וקביל														◇
אי דאמר ליה בעל הבית בתלתא, ואזיל איהו אמר להו בארבעה														◇
היכי דמי?														^
אי דאמר להו שכרם עלי														◇
נתיב להו מדידיה														ז
השוכר את הפועל לעשות בשלו, והראהו בשל חבירו - נותן לו שכרו משלם, וחוזר ונוטל מבעל הבית מה שהנהגו.	דתניא:													◇
לא צריכא, דאמר להו שכרם על בעל הבית.														◇
ולחזי פועלים היכי מיתגרי:														ז
לא צריכא, דאיכא דמגר בארבעה ואיכא דמתגר בתלתא. דאמרו ליה: אי לאו דאמרת לן בארבעה - טרחינן ומתגרינן בארבעה.														◇
איבעית אימא: הכא בבעל הבית עסקינן, דאמרו ליה: אי לאו דאמרת לן בארבעה - הוה זילא בן מילתא לאתגרי.														◇
איבעית אימא: לעולם בפועלים עסקינן, דאמרי ליה: כיון דאמרת לן בארבעה - טרחינן ועבדינן לך עבידתא שפירתא.														◇
ולחזי עבידתייהו														ז
בריפקא.														◇
ריפקא נמי מידע ידע														ז
דמלי מיא, ולא ידיע.														◇
איבעית אימא: לעולם דאמר ליה בעל הבית בארבעה, ואזל איהו אמר להו בתלתא. ודקאמרת סבור וקביל - דאמרי ליה: לית לך (משלי ג') אל תמנע טוב מבעליו?														◇
פשיטא, אי אמר ליה בעל הבית בתלתא, ואזל איהו א"ל: בארבעה, ואמרי ליה: כמו שאמר בעל הבית - דעתייהו ועילוויא. אלא אי אמר ליה בעל הבית בארבעה, ואזל איהו אמר להו בתלתא, ואמרי: כמה שאמר בעל הבית, מאי? אדיבורא דידיה קא סמכי, דאמרי ליה מהימנת לן דהכי אמר בעל הבית, או דלמא אדיבורא דבעל הבית קא סמכי?														◇
הבא לי גיטי, ואשתך אמרה התקבל לי גיטי, והוא אומר הילך כמה שאמרה. אמר רב נחמן אמר רב בר אבוה אמר רב: אפילו הגיע גט לידה אינה מגורשת.	תא שמע: [רב נחמן אמר רב בר אבוה אמר רב]													◇
שמעת מינה: אדיבורא דידיה קא סמכי, דאי סלקא דעתך דאדיבורא דידה קא סמכי - מכי משי גיטא לידה מיהא תיגרש														◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	עו
הכי השתא? בשלמא אי איתמר איפכא: התקבל לי גיטי ואשתך אמרה הבא לי גיטי והוא אומר הילך כמו שאמרה, ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר רב: משיגיע גט לידו מגורשת - אלמא דאדיבורא דידיה קא סמיך. אי נמי: משהגיע גט לידה מגורשת - אלמא דאדיבורא דידיה קא סמיך. אלא התם - משום דעקר שליח לשליחותיה לגמרי, דאמר ליה: שליח לקבלה הוינא, להולכה לא הוינא.	רב אשי:												עו:
איבעית אימא: האי תנא חזרו נמי הטעו קרי ליה.													עו:
השוכר את האומנין והטעו את בעל הבית, או בעל הבית הטעה אותן - אין להם זה על זה אלא תרעומת.	דתניא:												עו:
במה דברים אמורים - שלא הלכו, אבל הלכו חמרים ולא מצאו תבואה, פועלין ומצאו שדה כשהיא לחה - נותן להן שכרן משלם, אבל אינו דומה הבא טעון לבא ריקן, עושה מלאכה ליושב ובטל.													עו:
במה דברים אמורים - שלא התחילו במלאכה, אבל התחילו במלאכה - שמין להן מה שעשו.													עו:
כיצד?													עו:
קבלו קמה לקצור בשני סלעים, קצרו חציה. והניחו חציה, בגד לארוג בשני סלעים, ארגו חציו והניחו חציו - שמין להן את מה שעשו. היה יפה ששה דינרים - נותן להן סלע, או יגמרו מלאכתן ויטלו שני סלעים. ואם סלע - נותן להם סלע.	[רבנן]												עו:
שמין להן מה שעתידי להעשות, היה יפה ששה דינרים - נותן להם שקל, או יגמרו מלאכתן ויטלו שני סלעים. ואם סלע - נותן להם סלע.	רבי דוסא:												עו:
במה דברים אמורים - בדבר שאין אבוד, אבל בדבר האבוד - שוכר עליהן או מטען.													עו:
כיצד מטען?													עו:
אומר להן: סלע קצצתי לכם - באו וטלו שתיים.													עו:
ועד כמה שוכר עליהן													עו:
עד ארבעים וחמשים זוז.													עו:
במה דברים אמורים - בזמן שאין שם פועלים לשכור, אבל יש שם פועלים לשכור, ואמר צא ושכור מאלו - אין לו עליהן אלא תרעומת.													עו:
נותן להם שכרן משלם.	תני תנא קמיה דרב:												עו:
אילו אנא הואי - לא הוה יהיבנא להן אלא כפועל בטל	אמר ליה: [רב] חביבי אמר: [רבי חייא]												עו:
ואת אמרת נותן להם שכרן משלם													עו:
אינו דומה הבא טעון להבא ריקן, עושה מלאכה ליושב ובטל	והא עלה קתני:												עו:
לא סיימיה קמיה.													עו:
סיימיה קמיה	איכא דאמרי:												עו:
אי הואי אנא לא הוה יהיבנא ליה כלל	והכי קאמר: [רב] חביבי אמר: [רבי חייא]												עו:
ואת אמרת כפועל בטל													עו:
אלא קשיא הך													עו:
לא קשיא: הא - דסיירא לארעיה מדאורתא, הא - דלא סיירא לארעיה מאורתא.													עו:
האי מאן דאגר אגרי לרפקא, ואתא מטרא ומלייה מיא. אי סיירא לארעיה מאורתא - פסידא דפועלים, לא סיירא לארעיה מאורתא - פסידא דבעל הבית, ויהיב להו כפועל בטל.	כי הא דאמר רבא:												עו:
האי מאן דאוגיר אגורי לדוולא, ואתא מטרא - פסידא דפועלים. אתא נהרא - פסידא דבעל הבית, ויהיב להו כפועל בטל.	ואמר רבא:												עו:
האי מאן דאוגיר אגורי לדוולא, ופסק נהרא בפלגא דיומא. אי לא עביד דפסיק - פסידא דפועלים. עביד דפסיק, אי בני מתא - פסידא דפועלים, לאו בני מתא - פסידא דבעל הבית.	ואמר רבא:												עו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
האי מאן דאגר דאגרי לעבידתא ושלים עבידתא בפלגא דיומא, אי אית ליה עבידתא דניחא מינה - יהיב להו, אי נמי, דכותה - מפקד להו, דקשה - מינה - לא מפקד להו, ונותן להם שכרן משלם.	ואמר רבא:												עו.
אמאי? וליתבי להו כפועל בטל		ז											עו.
כי קאמר רבא באכלושי דמחוזא, דאי לא עבדי חלשי.		!											עו.
שמין להם את מה שעשו, כיצד? היה יפה ששה דינרים - נותן להם סלע.	אמר רב: [רבנן]												עו.
יד פועל על העליונה.	קא סברי רבנן:												עו.
או יגמרו מלאכתן ויטלו שני סלעים.													עו.
פשיטא													עו.
לא צריכא, דאייקר עבידתא ואימרו פועלים, ואזל בעל הבית ופייסוהו. מהו דתימא מצו אמרי ליה: כי מפייסין - אדעתא דטפת לן אאגרא, קא משמע לן דאמר להו: אדעתא דטרחנא לכו באכילה ושתיה.													עו.
סלע נותן להם סלע.													עו.
פשיטא													עו.
לא צריכא, דזל עבידתא מעיקרא, ואגרינהו בטפי זוזא, ולסוף אייקר עבידתא, וקם בטפי זוזא. מהו דתימא אמרי ליה: טפי זוזא אמרת לן - טפי זוזא הב לן קא משמע לן, דאמר להו: כי אמרי לכו טפי זוזא - דלא הוה קים לכו, השתא קים לכו.													עו.
שמין להן את מה שעתיד להיעשות: היה יפה ששה דינרים נותן להם שקל.	רבי דוסא:												עו.
יד פועל על התחתונה.	קסבר: [רבי דוסא]												עו.
או יגמרו מלאכתן ויטלו שני סלעים.													עו.
פשיטא													עו.
לא צריכא, דזל עבידתא ואימר בעל הבית, ואזול פועלים ופייסוהו. מהו דתימא, מצי אמר להו: אדעתא דבציריתו לי מאגריי, קא משמע לן דאמרי ליה: אדעתא דעבדינן לך עבידתא שפירתא.													עו.
סלע נותן להם סלע.													עו.
פשיטא													עו.
לא צריכא, דאזולו אינהו גביה זוזא מעיקרא, ולסוף זל עבידתא. מהו דתימא: בציר זוזא אמריתו לי - בציר זוזא וזא יבינא לכו. קא משמע לן דאמרי ליה: כי אמרנא לך בבציר זוזא - דלא הוה קים לך, השתא קים לך.	רב הונא בריה דרב נתן:												עו.
הלכה כרבי דוסא.	רב:												עו.
ומי אמר רב הכי?													עו.
פועל יכול לחזור בו אפילו בחצי היום	והאמר רב:												עו.
וכי תימא: שאני ליה לרבי דוסא בין שכירות לקבלנות													עו.
ומי שאני ליה?													עו.
השוכר את הפועל, ולחצי היום שמע שמת לו מת או שאחזתו חמה, אם שכיר הוא - נותן לו שכרו, אם קבלן הוא - נותן לו קבלנותו.	והתניא:												עו.
מני?													עו:
אילימא רבנן													עו:
מאי איריא שמע שמת לו מת או שאחזתו חמה, דאניס, כי לא אניס נמי - הא אמרו רבנן יד פועל על העליונה													עו:

<p>מזמרה-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>	<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator											
מזמרה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלא לאו - רבי דוסא היא												◇	עו:
ושמע מינה: לא שאני ליה לרבי דוסא בין שכירות לקבלנות.												◇	עו:
בדבר האבוד ודברי הכל.	רב נחמן בר יצחק:											◇	עו:
כל המשנה - ידו על התחונה, וכל החוזר בו - ידו על התחונה.	תנן:											◇	עו:
בשלמא כל המשנה ידו על התחונה - דסתם לן תנא כרבי יהודה. אלא כל החוזר בו ידו על התחונה לאתווי מאי? לאו לאתווי פועל וכרבי דוסא?												◇	עו:
אלא, רבי דוסא תרתי קאמר, ורב סבר לה כוותיה בחדא ופליג עליה בחדא.												◇	עו:
איבעית אימא: כל החוזר בו ידו על התחונה - לכדתניא:												◇	עו:
כל החוזר בו - כיצד? הרי שמכר שדה לחבירו באלף זוז - ונתן לו מעות מהן מאתים זוז, בזמן שהמוכר חוזר בו - יד לוקח על העליונה, רצה - אומר לו תן לי מעותי, או תן לי קרקע כנגד מעותי. מהיכן מגביהו - מן העידית. ובזמן שלוקח חוזר בו - יד מוכר על העליונה, רצה - אומר לו: הילך מעותיך, רצה - אומר: הילך קרקע כנגד מעותיך. מהיכן מגביהו - מן היבורת.												◇	עו:
מלמדן אותן שלא יחזרו. כיצד? כתב לו: אני פלוני בן פלוני מכרתי שדה פלונית לפלוני באלף זוז, ונתן לי מהם מאתים זוז, והריני נושה בו שמונה מאות זוז. קנה, ומחזיר לו את השאר אפילו לאחר כמה שנים.	רבן שמעון בן גמליאל:											◇	עו:
מהיכן מגביהו מן העידית.	אמר רב:											◇	עו:
קא סלקא דעתך מעידית דנכסיו												◇	עו:
ולא יהא אלא בעל חוב												◇	עו:
בעל חוב דינו בבינונית	ותנן:											◇	עו:
ועוד: הא ארעא דיהיב זוזי.												◇	עו:
מעידית שבה, ומזיבורית שבה.	רבי נחמן בר יצחק:											◇	עו:
אפילו תימא מעידית דנכסיו, סתם מאן דזבין ארעא באלפא זוזי - אוזולי מזויל ומזבין נכסיו, והוה ליה כניזק	רב אחא בריה דרב איקא:											◇	עו:
הניזקין שמין להן בעידית	ותנן:											◇	עו:
מלמדן אותן שלא יחזרו, כיצד? כתב לו: אני פלוני בן פלוני כו'.	רבן שמעון בן גמליאל:											◇	עו:
טעמא דכתב ליה הכי, הא לא כתב הכי - לא קני?												◇	עו:
הנותן ערבון לחבירו ואמר לו: אם אני חוזר בי - ערבוני מחול לך, והלה אומר: אם אני חוזר בי - אכפול לך ערבונך. נתקיימו התנאים, דברי רבי יוסי.	והתניא: [רבי יוסי]											◇	עו:
רבי יוסי לטעמיה, דאמר אסמכתא קניא.	[רבי יוסי]											◇	עו:
דיו שיקנה כנגד ערבונו.	רבי יהודה:											◇	עו:
במה דברים אמורים - בזמן שאמר לו ערבוני יקון. אבל מכר לו שדה באלף זוז ונתן לו מהם חמש מאות זוז - קנה, ומחזיר לו את השאר אפילו לאחר כמה שנים	רבן שמעון בן גמליאל:											◇	עו:
לא קשיא הא - דקא עייל ונפיק אזווי, הא - דלא קא עייל ונפיק אזווי.												◇	עו:
האי מאן דזבין מידי לחבריה וקא עייל ונפיק אזווי - לא קני, לא קא עייל ונפיק אזווי - קני.	דאמר רבא:											◇	עו:
האי מאן דאזופיה מאה זוזי לחבריה ופרעיה זוזא זוזא - פרעון הוי, אלא דאית ליה תרעומת גביה. דאמר ליה: אפסדתינהו מינאי.	ואמר רבא:											◇	עו:
ההוא גברא דזבין ליה חמרא לחבריה, ופש ליה חד זוזא, וקא עייל ונפיק אזווא.												◇	עו:
כי האי גוונא מאי, קני או לא קני?	יתיב רב אשי וקא מעיין בה:											◇	עו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-■</p>
--	--

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
זוזא כוזוי דמי, ולא קני.	רב מרדכי לרב אשי: הכי אמר אבימי מהגרוניא משמיה דרבא:											◊	עו:	
והא אמרינן משמיה דרבא קני?	רב אחא בריה דרב יוסף לרב אשי:									⚡			◊	עו:
תתרגם שמעתין במוכר שדהו מפני רעתה.	אמר ליה: [רב אשי]												◊	עו:
פשיטא, בעי לזבוני במאה ולא אשכח, וזבין במאתים, וקא עייל ונפיק אזווי - לא קני. אלא, אי בעי לזבוני במאה ולא אשכח, ואי טרח הוה משכח, ולא טרח וזבין במאתים, וקא עייל ונפיק אזווי, מאי? כמוכר שדהו מפני רעתה דמי או לא?													◊	עח.
תיקו.													■	עח.
שכר את החמר ואת הקדר וכו' שוכר עליהן או מטען.													■	עח.
עד כמה שוכר עליהן?													⤴	עח.
עד כדי שכרן.	רב נחמן:												◊	עח.
עד ארבעים וחמשים זון	איתיביה רבא לרב נחמן:												⚡	עח.
כי תניא ההיא - שבאתה חבילה לידו.	אמר ליה: [רב נחמן]												!	עח.
השוכר את החמור להוליכו בהר והוליכו בבקעה, בבקעה והוליכו בהר, אפילו זו עשר מילין וזו עשר מילין, ומתה - חייב.													■	עח.
השוכר את החמור להוליכה בהר והוליכה בבקעה, אם החליקה - פטור, ואם הוחמה - חייב. להוליכה בבקעה והוליכה בהר, אם החליקה - חייב, ואם הוחמה - פטור, אם מחמת המעלה - חייב.													■	עח.
השוכר את החמור והבריקה, או שנעשית אנגריא - אומר לו: הרי שלך לפניך.													■	עח.
מתה או נשברה - חייבה להעמיד לו חמור.													■	עח.
מאי שנא רישא דלא קא מפליג, ומאי שנא סיפא דקא מפליג?													⚡	עח.
רישא - שמתה מחמת אויר, דאמרינן אוירא דהר קטלה ואמרינן אוירא דבקעה קטלה.	אמרי דבי רבי ינאי:												!	עח.
כגון שמתה מחמת אובצנא.	רבי יוסי בר חנינא:												!	עח.
כגון שהכוישה נחש.	רבה:												!	עח.
הא מני - רבי מאיר היא	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:												!	עח.
כל המעביר על דעת של בעל הבית נקרא גזול.	דאמר: [רבי מאיר]												!	עח.
הי רבי מאיר?													⤴	עח:
אילמא רבי מאיר דצבע													!	עח:
הנותן צמר לצבעו לצבוע לו אדום וצבעו שחור, שחור וצבעו אדום - רבי מאיר אומר: נותן לו דמי צמרו	דתנן: [רבי מאיר]												!	עח:
אם השבח יתר על היציאה - נותן לו את היציאה, ואם היציאה יתירה על השבח - נותן לו את השבח.	רבי יהודה:												!	עח:
ממאי? דלמא שאני התם דקניא בשינוי מעשה.													⚡	עח:
אלא הא רבי מאיר דמגבת פורים													!	עח:
מגבת פורים - לפורים, מגבת העיר - לאותה העיר, ואין מדקדקין בדבר. אבל לוקחין את העגלים ושוחטין ואוכלים אותן, והמותר יפול לכיס של צדקה.	דתניא: [ת"ק]												!	עח:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רבי אליעזר אומר: מגבת פורים לפורים, ואין העני רשאי ליקח מהן רצועה לסנדלו, אלא אם כן התנה במעמד אנשי העיר, דברי רבי יעקב שאמר משום רבי מאיר.	רבי אליעזר: [רבי יעקב שאמר משום רבי מאיר]										!	◇
מיקל.	רבן שמעון בן גמליאל:										!	◇
דלמא התם נמי, דאדעתא דפורים הוא דיהיב ליה, אדעתא דמידי אחרינא - לא יהיב ליה.											!	◇
אלא הא רבי מאיר											!	◇
הנותן דינר לעני ליקח לו חלוק, לא יקה בו טלית, טלית - לא יקה בו חלוק, מפני שמעביר על דעתו של בעל הבית.	דתניא, רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי מאיר:										!	◇
ודלמא שאני התם, דאתו למחשדיה, דאמרי אינשי: אמר פלניא זבנינא ליה לבושא לפלוני עניא, ולא זבן ליה, אי נמי זבנינא ליה גלימא ולא זבן ליה.											!	◇
אם כן ליתני מפני החשד, מאי מפני שמעביר על דעתו של בעל הבית											!	◇
שמע מינה משום דשני הוא וכל המעביר על דעת של בעל הבית נקרא גזלן.											!	◇
השוכר את החמור והבריקה.												◇
מאי והבריקה?												^
נהוריתא	הכא תרגימו:										!	◇
אבוקת.	רבא:										!	◇
ההוא דאמר להו: אבוקת במילתא דמלכא											○	
אמרו ליה: במאי, בטלי כסף או בטלי דהב?											○	
איכא דאמרו: בטלי כסף אמר, וקטלוה. איכא דאמרו: בטלי דהב אמר, ושבקוה.											○	
או שנעשית אנגריא אומר לו הרי שלך לפניך.												◇
לא שנו אלא באנגריא חוזרת, אבל אנגריא שאינה חוזרת - חייב להעמיד לו חמור.	רב:										◆	◇
בין אנגריא חוזרת בין אנגריא שאינה חוזרת, אם בדרך הליכה ניטלה - אומר לו: הרי שלך לפניך, ואם לאו בדרך הליכה ניטלה - חייב להעמיד לו חמור.	שמואל:										◆	◇
השוכר את החמור והבריקה או שנשתתה, אומר לו: הרי שלך לפניך. מתה או שנעשית אנגריא - חייב להעמיד לו חמור.	מיתבי:										?	◇
בשלמא לרב - לא קשיא כאן - באנגריא חוזרת, כאן - באנגריא שאינה חוזרת. אלא לשמואל קשיא											?	
וכי תימא: לשמואל נמי לא קשיא כאן - שבדרך הליכה ניטלה, כאן - שלא בדרך הליכה ניטלה.											!	◇
אם בדרך הליכה ניטלה - אומר לו: הרי שלך לפניך, ואם לאו - חייב להעמיד לו חמור.	הא מדקתני סיפא: רבי שמעון בן אלעזר										?	◇
מכלל דלתנא קמא לא שאני ליה											?	
לאו מי איכא רבי שמעון בן אלעזר דקאי כוותי? אנה דאמרי כרבי שמעון בן אלעזר.	אמר לך שמואל:										!	◇
איבעית אימא: כולה רבי שמעון בן אלעזר היא, וחסורי מיחסרא והכי קתני: השוכר את החמור והבריקה או שנשתית אומר לו: הרי שלך לפניך. מתה או שנעשית אנגריא - חייב להעמיד לו חמור. במה דברים אמורים - שלא בדרך הליכה ניטלה, אבל ניטלה בדרך הליכה - אומר לו: הרי שלך לפניך, דברי רבי שמעון בן אלעזר. שהיה רבי שמעון בן אלעזר אומר: אם בדרך הילוכה ניטלה - אומר לו: הרי שלך לפניך, ואם לא - חייב להעמיד לו חמור.											!	◇
ומי מצית מוקמת לה כרבי שמעון בן אלעזר?											?	
השוכר את החמור והבריקה או שנשתתה, אומר לו: הרי שלך לפניך.	והא קתני רישא:										?	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא- <u>key</u> :	

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
השוכר את החמור לרכוב עליה והבריקה או שנשתתה - חייב להעמיד לו חמור	ואילו רבי שמעון בן אלעזר אמר:											◊	עט.	
לרכוב עליה שאני.	רבה בר רב הונא:												◊	עט.
וכלי זכוכית - כלרכוב עליה דמי.	רב פפא:												◊	עט.
השוכר את החמור לרכוב עליה, ומתה לו בחצי הדרך - נותן לו שכרו של חצי הדרך, ואין לו עליו אלא תרעומות.	רבה בר רב הונא אמר רב:												◊	עט.
היכי דמי?												^	עט.	
אי דשכיח לאגורי													!	עט.
תרעומות מאי עבידתיה?													?	עט.
אי דלא שכיח לאגורי													!	עט.
אגרא בעי למיתב ליה													?	עט.
לעולם דלא שכיח לאגורי, ומשום דאמר ליה: אילו בעית למיתי עד הכא - לאו אגרא בעית למיתב?													!	עט.
היכי דמי													^	עט.
אי דאמר ליה: חמור סתם													!	עט.
הא חייב להעמיד לו חמור אחר													?	עט.
אי דאמר ליה: חמור זה													!	עט.
אם יש בדמיה ליקח - יקח													?	עט.
לא צריכא בשאין בדמיה ליקח.													!	עט.
אם יש בדמיה לשכור - ישכור													?	עט.
רב לטעמיה													!	עט.
לא מכלינן קרנא.													!	עט.
השוכר את החמור ומתה לו בחצי הדרך. אמר רב: אם יש בדמיה ליקח - יקח, לשכור - אל ישכור.	דאתמר: [רב]												!	עט.
ושמואל אמר: אף לשכור - ישכור.	שמואל:												!	עט.
במאי קמיפלגי?													^	עט.
לא מכלינן קרנא	רב סבר:												!	עט.
מכלינן קרנא.	שמואל סבר:												!	עט.
יבש האילן או נקצץ - שניהם אסורין בו, כיצד יעשה? ילקח בו קרקע, והוא אוכל פירות.	מיתיבי:												?	עט.
והא הכא, כיון דכי מטי יובל קא הדרא ארעא למרה, וקא כליא קרנא													?	עט.
הכא במאי עסקינן - דובין ליה לשתין שנין.													!	עט.
מנין למוכר שדהו לששים שנה שאינה חוזרת ביובל - שנאמר (ויקרא כ"ה) והארץ לא תמכר לצמיתות - מי שאין שם יובל - נצמתת, יש שם יובל - אינה נצמתת, יצתה זו שאף על פי שאין שם יובל - אינה נצמתת.	דאמר רב חסדא אמר רב קטינא:												!	עט.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment
O מעשה-story **!** תירוץ-answer
proof-ראיה ■

מקרא-key:

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
סוף סוף, לכי מטו שיתין שנין קא הדרא ארעא למרה, וקא כליא קרנא		ז											עט:	
אלא, הכא במאי עסקינן - בזמן שאין היובל נוהג.		!											עט:	
הכי נמי מסתברא, דאי סלקא דעתך בזמן שהיובל נוהג, ומכלינן קרנא - נצלחיה לציבי ונשקליה		■											עט:	
אי משום הא - לא קשיא, זמנין דשלמו שני משכנתא מקמי יובל, אי נמי דמטו ליה זוזי ופריק לה ארבע וחמש שנין מקמי יובל.		ז											עט:	
השוכר את הספינה וטבעה לה בחצי הדרך, רבי נתן אומר: אם נתן לא יטול, ואם לא נתן - לא יתן.	תנו רבנן: [רבי נתן]											■	עט:	
היכי דמי?												^	עט:	
אילימא בספינה זו, ויין סתם												!	עט:	
אם נתן אמאי לא יטול? נימא ליה: הב לי ספינתא, דאנא מייתינא חמרא.												ז	עט:	
אלא בספינה סתם ויין זה												!	עט:	
אם לא נתן אמאי לא יתן? נימא ליה: הב לי ההוא חמרא, ואנא מייתינא ספינתא												ז	עט:	
לא משכחת לה אלא בספינה זו ויין זה, אבל בספינה סתם ויין סתם - חולקין.	רב פפא:											!	עט:	
השוכר את הספינה ופרקה לה בחצי הדרך - נתן לו שכרו של חצי הדרך, ואין לו עליו אלא - תרעומת.	תנו רבנן:												■	עט:
היכי דמי?													^	עט:
אילימא דקא משכח לאגורה													!	עט:
אמאי אית ליה תרעומת?													ז	עט:
ואי דלא קא משכח לאגורה													!	עט:
כוליה אגרה בעי שלומי													ז	עט:
לעולם דקא משכח לאגורה													!	עט:
אלא אמאי אית ליה תרעומת													ז	עט:
משום רפסתא דספינתא.													!	עט:
אי הכי, טענתא מעלייתא הוא, וממונא אית ליה גביה													ז	עט:
אלא מאי פרקה - דפרקה - לטועניה בגויה.													!	עט:
אלא מאי תרעומת?													ז	עט:
משום שינוי דעתא. אי נמי: לאשלא יתירא.													!	עט:
השוכר את החמור לרכוב עליה - שוכר מניה עליה כסותו ולגנותו ומזונות של אותה הדרך, מכאן ואילך חמר מעכב עליו. חמר - מניה עליו שעורים ותבן ומזונותיו של אותו היום, מכאן ואילך שוכר מעכב עליו.	תנו רבנן:												■	עט:
היכי דמי?													^	עט:
אי דשכיח למזבן													!	עט:
חמר נמי ליעכב													ז	עט:
ואי דלא שכיח למזבן													!	עט:

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שוכר נמי לא ליעכב											ז	עט:
לא צריכא, דשכיח למטרח ולמזבן מאוונא לאוונא. חמר דרכיה למטרח ולמזבן שוכר לאו דרכיה למטרח ולמזבן.	רב פפא:										!	עט:
השוכר את החמור לרכוב עליה איש - לא תרכב עליה אשה, אשה - רוכב עליה איש.	תנו רבנן:											עט:
ואשה - בין גדולה ובין קטנה אפילו מעוברת ואפילו מניקה.												עט:
השתא מניקה אמרת, מעוברת מיבעיא?											ז	עט:
מעוברת והיא מניקה קאמר.	רב פפא:										!	עט:
שמע מינה ביניא אכרסה תקלה.	אביי:											עט:
למאי נפקא מינה											ז	עט:
למקח וממכר.											!	עט:
השוכר את הפרה לחרוש בהר וחרש בבקעה, אם נשבר הקנקן - פטור. בבקעה וחרש בהר, אם נשבר הקנקן - חייב.												פ. ג
לדוש בקטנית ודש בתבואה - פטור, לדוש בתבואה ודש בקטנית - חייב, מפני שהקטנית מחלקת.												פ.
היכא דלא שני בה, מאן משלם?												פ. ג
דנקיט פרשא משלם.	רב פפא:										!	פ.
דנקיט מנא משלם.	רב שישא בריה דרב אידי:										!	פ.
והלכתא: דנקיט מנא משלם.												פ.
ואי דוכתא דמחזקי גונדרי - תרווייהו משלמין.												פ.
המוכר פרה לחבירו, ואמר לו: פרה זו נגחנית היא, נשכנית היא, בעטנית היא, רבצנית היא, והיה בה מום אחד וסנפו בין המומין - הרי זה מקח טעות. מום זה ומום אחר - אין זה מקח טעות.	רבי יוחנן:											פ.
המוכר שפחה לחבירו, ואמר לו: שפחה זו שוטה היא. ניכפית היא, משועממת היא, והיה בה מום אחד וסנפו בין המומין - הרי זה מקח טעות. מום זה ומום אחר - אין זה מקח טעות.	תניא נמי הכי:											פ.
היו בה כל המומין הללו, מהו?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:										^	פ.
הכי אמרינן משמיה דרבא: היו בה כל המומין הללו - אין זה מקח טעות.	רב מרדכי לרב אשי:										!	פ.
השוכר את החמור להביא עליה חטין והביא עליה שעורין - חייב, תבואה והביא עליה תבן - חייב, מפני שהנפח קשה כמשאוי.												פ. ג
להביא לתך חטין והביא לתך שעורין - פטור, ואם מוסיף על משאו - חייב?												פ.
וכמה יוסיף על משאו ויהא חייב?												פ.
סאה לגמל, שלשה קבין לחמור.	סומכוס אומר משום רבי מאיר:										!	פ.
קשה כמשאוי תנן	איתמר, אביי:										!	פ. ג
קשה למשאוי	רבא:										!	פ.
קשה כמשאוי תנן, נפחא כי תקלא, ואי מוסיף שלשה קבין - חייב.	תנן. אביי:											פ.
קשה למשאוי תנן, תקלא כי תקלא, ונפחא הוי תוספת.	רבא:											פ.
להביא לתך חטין והביא לתך שעורין - פטור, ואם הוסיף על משאו - חייב.	תנן:										ז	פ. <

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
O מעשה-story **question-שאלה** ^ **challenge-קושיא** ⚡
! תירוץ-answer **! ראיה-proof** ■

מקרא-key:

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מאי לאו - שלשת קבין?										⚡	◇
לא, סאה.										!	◇
וכמה יוסיף על משאו ויהא חייב? - סומכוס אומר משום רבי מאיר: סאה לגמל, שלשה קבין לחמוך	והא עלה קתני:									⚡	■
הכי קאמר: היכא דלא שני, חטין והביא חטין, שעורין והביא שעורין, כמה יוסיף על משאו ויהא חייב? סומכוס אומר משום רבי מאיר: סאה לגמל, שלשה קבין לחמוך.										!	■
להביא לתך חטין והביא שש עשרה שעורים - חייב הא שלשת קבין - פטור	תא שמע:									⚡	◇
תרגמה אביי במחיקתא.	[אביי]									!	◇
קב לכתף, אדריב לעריבה, כור לספינה, שלשת כורים לבורני גדולה.	תנו רבנן:										■
קב לכתף.	אמר מר:										■
אם איתא דלא מצי ביה - בר דעת הוא, לשדיה										⚡	
בשחבטו לאלתר.	אביי:									!	◇
אפילו תימא בשלא חבטו לאלתר, לא צריכא אלא לאגרא יתירא.	רבא:									!	◇
הוא סבור חולשא הוא דנקיט ליה.	רב אשי:									!	◇
כור לספינה, שלשת כורין לבורני גדולה.											■
שמע מינה סתם ספינות בת תלתין כורין.	רב פפא:										■
למאי נפקא מינה?										⚡	
למקח וממכר.										!	
כל האומנין שומרי שכר הן, וכולן שאמרו טול את שלך והבא מעות - שומר חנם.											■
שמור לי ואשמור לך - שומר שכר.											■
שמור לי ואמר לו הנח לפני - שומר חנם.											■
הלוהו על המשכון - שומר שכר.	[ת"ק]										■
הלוהו מעות - שומר חנם, הלוהו פירות - שומר שכר.	רבי יהודה:										■
רשאי אדם להשכיר משכונו של עני להיות פוסק והולך עליו, מפני שהוא כמשיב אבידה.	אבא שאול										■
לימא מתניתין דלא כרבי מאיר											⚡
דתנאי: שוכר כיצד משלם? רבי מאיר אומר: כשומר חנם,	[רבי מאיר]									⚡	◇
כשומר שכר	רבי יהודה:									⚡	◇
אפילו תימא רבי מאיר, בההיא הנאה דקא שביק כולי עלמא ואגיר ליה לדידיה - הוי עילויה שומר שכר.										!	◇
אי הכי, שוכר נמי, בההיא הנאה דקא שביק כולי עלמא ומוגר ליה לדידיה - הוי עילויה שומר שכר										⚡	
אלא, אפילו תימא רבי מאיר: בההיא הנאה דקא יהיב ליה טפי פורתא - הוי עילויה שומר שכר.										!	◇
שוכר נמי, מי לא עסקינן דקא משוי ליה טפי פורתא?										⚡	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא, אפילו תימא רבי מאיר: בההיא הנאה דתפיש ליה אאגריה, דלא בעי למיעל ולמיפק אזווי - הוי עליה שומר שכר.											!	◇
איבעית אימא כדמחליף רבה בר אבוב ותני:	[רבה בר אבוב]										!	◇
שוכר כיצד משלם? רבי מאיר אומר כשומר שכר	[רבי מאיר]										!	◇
כשומר חנם.	רבי יהודה:										!	◇
וכולן שאמרו טול את שלך והבא מעות שומר חנם.												◀
אמר לו שואל שלח, ושלחה ומתה - חייב, וכן בשעה שמחזירה.	תנן התם:											◇
לא שנו אלא שהחזירה בתוך ימי שאילתה, אבל לאחר ימי שאילתה - פטור.	רפרם בר פפא אמר רב חסדא:											◇
וכולן שאמרו טול את שלך והבא מעות - שומר חנם.	מתיב רב נחמן בר פפא:										!	◇
הא גמרתיו - שומר שכר											!	◇
לא, הא הבא מעות וטול את שלך - שומר שכר.											!	◇
אבל גמרתיו מאי - שומר חנם? אי הכי, אדתני: וכולן שאמרו טול את שלך והבא מעות שומר חנם, נשמעינן גמרתיו, וכל שכן טול את שלך											!	◇
טול את שלך אצטריכא ליה. סלקא דעתך אמינא: שומר חנם נמי לא הוי, קא משמע לן.											!	◇
וכולן שאמרו טול את שלך והבא מעות - שומר חנם.	איכא דאמרי, אמר רב נחמן בר פפא: אף אנן תנינא:											◇
מאי לאו - הוא הדין גמרתיו.												◇
לא, טול את שלך שאני.											!	◇
רמי מתניתין אהדדי ומשני:	הונא מר בר מרימר קמיה דרבינא:											◇
וכולן שאמרו טול את שלך והבא מעות - שומר חנם	תנן:											◇
והוא הדין לגמרתיו												◇
אמר לו שואל שלח, ושלחה ומתה - חייב, וכן בשעה שמחזירה.	ורמינהו:											◇
לא שנו אלא שהחזיר בתוך ימי שאילתה, אבל לאחר ימי שאילתה - פטור.	ומשני, אמר רפרם בר פפא אמר רב חסדא:										!	◇
פטור משואל וחייב כשומר שכר, או דלמא: שומר שכר נמי לא הוי?	איבעיא להו:										!	◇
מסתברא, פטור משואל וחייב כשומר שכר, הואיל ונהנה מהנה הוה.	אמימר:										!	◇
תניא כוותיה דאמימר:												◇
הלוקח כלים מבית האומן לשגרן לבית חמיו, ואמר לו: אם מקבלין אותן ממני - אני נותן לך דמיהן, ואם לאו - אני נותן לך לפי טובת הנאה שבהן. ונאנסו בהליכה - חייב, בחזירה - פטור, מפני שהוא כנושא שכר.	[תניא]											◇
ההוא גברא דזבין ליה חמרא לחבריה, אמר ליה: קא ממטינא ליה לדוכתא פלוני, אי מזדבנא - מוטב, ואי לא - מהדרנא ליה נהליך. אזל ולא אזדבנא, ובהדי דקא אתא אתניס.											!	◇
אתא לקמיה דרב נחמן, חייביה.	[רב נחמן]											◇
נאנסו, בהליכה - חייב, ובחזרה - פטור, מפני שהוא כנושא שכר	אייתיביה רבה לרב נחמן:										!	◇
חזרה דהאי הליכה היא. מאי טעמא - סברה הוא: בחזירתו, אילו אשכח לזבניה מי לא זבנה?	אמר ליה: [רב נחמן]										!	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

מקרא-key:

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שמור לי ואשמור לך - שומר שכר.												■	פא.
ואמאי? שמירה בבעלים היא												◊	פא.
דאמר ליה שמור לי היום ואשמור לך למחר.	רב פפא:											!	פא.
שמור לי ואשמור לך, השאילני ואשאלך, שמור לי ואשאלך, השאילני ואשמור לך - כולן נעשו שומרי שכר זה לזה.	תנו רבנן:											■	פא.
ואמאי? שמירה בבעלים היא												◊	פא.
דאמר ליה שמור לי היום ואשמור לך למחר.	רב פפא:											!	פא.
הנהו אהלוי, דכל יומא הוה אפי לה חד מינייהו. ההוא יומא אמרו ליה לחד מינייהו: זיל אפי לן. אמר להו: נטרו לי גלימאי. אדתא פשעו בה ואגנוב.												◊	פא.
אתו לקמיה דרב פפא, חייבינהו.	[רב פפא]											■	פא.
אמאי? פשיעה בבעלים היא	רבנן לרב פפא:											◊	פא.
אכסוף.	[רב פפא]											○	פא.
לסוף איגלאי מילתא דההוא שעתא שכרא הוה קא שתי.												○	פא.
הניחא למאן דאמר פשיעה בבעלים פטור - משום הכי אכסוף, אלא למאן דאמר חייב - אמאי אכסוף?												◊	פא.
אלא, ההוא יומא לאו ידידיה הוה, ואמרו ליה לדידיה: זיל אפי לן את. ואמר להו: בההוא אגרא דקא אפינא לכו נטרו גלימאי. עד דאתא אגניב.												○	פא.
אתו לקמיה דרב פפא חייבינהו.	[רב פפא]											■	פא.
הא שמירה בבעלים היא	רבנן לרב פפא:											◊	פא.
אכסוף.	[רב פפא]											○	פא.
לסוף איגלאי מילתא דההיא שעתא שכרא הוה שתי.												○	פא.
הנהו בי תרי דהוו קא מסגו באורחא, חד אריך וחד גוצא. אריכא רכיב חמרא והוה ליה סדינא, גוצא מיכסי סרבלא וקא מסגי בכרעיה. כי מטוי לנהרא שקליה לסרבליה, ואותביה עילוי חמרא, ושקליה לסדיניה דההוא ואיכסי ביה. שטפוה מיא לסדיניה.												○	פא.
אתא לקמיה דרבא, חייביה.	[רבא]											■	פא.
אמאי? שאלה בבעלים היא	רבנן לרבא:											◊	פא.
אכסוף.	[רבא]											○	פא.
לסוף איגלאי מילתא דבלא דעתיה שקליה, ובלא דעתיה אותביה.												○	פא.
ההוא גברא דאוגר ליה חמרא לחבריה, אמר ליה: חזי, לא תיזול באורחא דנהר פקוד דאיכא מיא, זיל באורחא דנרש דליכא מיא. אזיל באורחא דנהר פקוד, ומית חמרא. כי אתא אמר: אין, באורחא דנהר פקוד אזלי, ומיהו ליכא מיא.												○	פא.
מה ליה לשקר, אי בעי אמר ליה: אנא באורחא דנרש אזלי.	אמר ליה רבא :											■	פא.
מה לי לשקר במקום עדים - לא אמרינן.	אמר ליה אביי:											◊	פא.
שמור לי ואמר לו הנח לפני שומר חנם.												■	פא.
אמר לו הנח לפניך - אינו לא שומר חנם ולא שומר שכר.	רב הונא:											■	פא.
הנח סתמא מאי?	איבעיא להו:											^	פא.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שמור לי ואמר לו הנח לפני - שומר חנם.	תא שמע:											◊
הא סתמא - ולא כלום												!
הנח לפניך - הוא דינו לא שומר חנם ולא שומר שחר	אדרבה, מדאמר רב הונא:											◊
הא סתמא - שומר חנם הוי												◊
אלא, מהא ליכא למשמע מינה.												◊
לימא כתנאי:												◊
אם הכניס ברשות בעל חצר - חייב	[רבנן]											◊
בכולם אינו חייב עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור.	רבי:											◊
ממאי? דלמא עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא בחצר, דבת נטורי היא. וכי קאמר ליה עייל - עייל דאינטר לך קאמר ליה. אבל הכא, שוקא לאו בר נטורי הוא, אנח ותיב נטר לך קאמר ליה.												◊
אי נמי, עד כאן לא קאמר רבי התם אלא בחצירו, דלעיולי רשותא קא בעי למשקל מיניה. וכי היב ליה רשותא לעיולי - תיב ונטר לך קאמר ליה. אבל הכא - הנח ואנא מנטרנא קאמר ליה, דאי סלקא דעתך הנח ותיב ונטר קאמר ליה, אי לאותבה - רשותא בעי למשקל מיניה?												◊
הלוהו על המשכון שומר שחר.												◊
לימא מתניתין דלא כרבי אליעזר?												◊
המלוה את חבירו על המשכון ואבד המשכון - ישבע ויטול מעותיו, דברי רבי אליעזר.	דתנאי: [רבי אליעזר]											◊
יכול לומר לו: כלום הלוייתי אלא על המשכון? אבד המשכון - אבדו מעותיך.	רבי עקיבא:											◊
אבל הלוהו אלף זוז בשטר, והניח לו משכון עליהם - דברי הכל: אבד המשכון אבדו מעותיו.	[דברי הכל]											◊
אפילו תימא רבי אליעזר, ולא קשיא כאן - שמשכנו בשעת הלואתו, כאן שמשכנו שלא בשעת הלואתו.												◊
והא אידי ואידי הלוהו על המשכון קתני												◊
אלא, לא קשיא כאן - שהלוהו מעות, כאן - שהלוהו פירות.												◊
הלוהו מעות - שומר חנם, הלוהו פירות - שומר שחר.	והא מדקתני סיפא, רבי יהודה:											◊
מכלל דלתנא קמא לא שני ליה												◊
כולה רבי יהודה היא, והסורי מיחסרה והכי קתני: הלוהו על המשכון - שומר שחר. במה דברים אמורים - שהלוהו פירות, אבל הלוהו מעות - שומר חנם. שרבי יהודה אומר: הלוהו מעות - שומר חנם, הלוהו פירות - שומר שחר.												◊
אי הכי, קמה לה מתניתין דלא כרבי עקיבא												◊
אלא מהוורתא: מתניתין דלא כרבי אליעזר.												◊
לימא בדלא שוי משכון שיעור זוזי, ובדשמואל קא מיפלגי.												◊
האי מאן דאזופיה אלפא זוזי לחבריה, ואנח ליה קתא דמגלא עילויהו, אבד קתא דמגלא - אבדו אלפא זוזי.	דאמר שמואל:											◊
אי בדלא שוי משכון שיעור זוזי - דכולי עלמא לית להו דשמואל, והכא - בדשוי שיעור זוזי, וקא מיפלגי בדברי יצחק												◊
מנין לבעל חוב שקונה משכון - שנאמר (דברים כ"ד) ולך תהיה צדקה, אם אינו קונה משכון - צדקה מנא ליה? מכאן לבעל חוב שקונה משכון.	דאמר רבי יצחק:											◊
ותסברא? אימור דאמר רבי יצחק במשכנו שלא בשעת הלואתו, אבל משכנו בשעת הלואתו - מי אמר?												◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ! ראייה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא, משכנו שלא בשעת הלואתו - כולי עלמא אית להו דרבי יצחק, והכא - במשכנו בשעת הלואתו, ובשומר אבידה קא מיפלגי.											!	◇
דאיתמר, שומר אבידה, רבה אמר: כשומר חנם	[רבה]										!	◇
כשומר שכר.	רב יוסף:										!	◇
לימא דרב יוסף תנאי היא											?	
לא, בשומר אבידה - דכולי עלמא אית להו דרב יוסף, והכא במלוה צריך למשכון קמיפלגי.											!	◇
מצוה קא עביד שהלוהו, והוי שומר שכר.	מר סבר: [רבי עקיבא]										!	◇
לאו מצוה קא עביד, שלהנאתו מתכוין, והוי שומר חנם.	ומר סבר: [רבי אליעזר]										!	◇
מותר לאדם להשכיר משכנו של עני להיות פוחת והולך.	אבא שאול:											■
הלכה כאבא שאול. ואף אבא שאול לא אמר אלא במרא ופסל וקרדום, הואיל ונפיש אגריהו וזוטר פחתייהו.	רב חנן בר אמי אמר שמואל:											■
המעביר חבית ממקום למקום ושברה, בין שומר חנם בין שומר שכר - ישבע.	[רבי מאיר]											■
זה וזה ישבע, ותמיה אני אם יכולין זה וזה לישבע.	רבי אליעזר:											■
המעביר חבית לחבירו ממקום למקום ושברה, בין שומר חנם בין שומר שכר - ישבע, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]										!	◇
שומר חנם - ישבע, נושא שכר - ישלם.	רבי יהודה:										!	◇
זה וזה ישבע, ותמיה אני אם יכולין זה וזה לישבע	רבי אליעזר:											■
למימרא דסבר רבי מאיר נתקל לאו פושע הוא?												?
נשברה כדו ולא סילקו, נפלה גמלו ולא העמידה - רבי מאיר מחייב בהזיקן	והתניא: [רבי מאיר]										!	◇
פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים.	חכמים:										!	◇
וקיימא לן דבנתקל פושע פליגי												?
תברה, מי ששנה זו לא שנה זו.	ר' אלעזר:										!	◇
שומר חנם - ישבע, נושא שכר - ישלם, האי כי דיניה והאי כי דיניה.	ואתא רבי יהודה למימר:										!	◇
אין, גמרא כרבי מאיר. ומיהו, תמיה אני אם יכולין זה וזה לישבע:	ואתא רבי אליעזר למימר:										!	◇
בשלמא שומר חנם - משתבע דלא פשע בה, אלא שומר שכר אמאי משתבע? כי לא פשע נמי שלומי בעי.											!	◇
ואפילו שומר חנם נמי, התינח במקום מדרון, שלא במקום מדרון, מי מצי משתבע דלא פשע בה?											!	◇
ואפילו במקום מדרון נמי, התינח היכא דליכא ראייה, אבל היכא דאיכא ראייה - ניתי ראייה ונפטר.											!	◇
(שמות כ"ב) אין רואה שבעת ה' תהיה בין שניהם, האי יש רואה - יביא ראייה ויפטר.	דתניא, איסי בן יהודה:										!	◇
שבועה זו תקנת חכמים היא, שאם אי אתה אומר כן - אין לך אדם המעביר חבית לחבירו ממקום למקום.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:										!	◇
היכי משתבע?											!	◇
שבועה שלא בכוונה שברתיה.	רבא:										!	◇
שומר חנם ישבע, נושא שכר ישלם, האי כדיניה והאי כדיניה.	ואתא רבי יהודה למימר:										!	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא- <u>key</u> :	

בבא מציעא-השוכר את האומנין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אין, גמרא כרבי מאיר, ומיהו, תמיה אני אם יכולים זה וזה לישבע:	ואתא רבי אליעזר למימר:										!	◇
בשלמא שומר חנם - משתבע שלא פשע בה, אלא שומר שכר אמאי משתבע? כי לא פשע נמי בעי שלומי.											?	
ואפילו שומר חנם נמי, הא תינח במקום מדרון, שלא במקום מדרון מי מצוי משתבע שלא פשע?											!	
ואפילו במקום מדרון נמי, הא תינח - היכא דליכא ראיא, היכא דאיכא ראיא - ניתי ראיא ויפטר.											!	◇
אין רואה שבעת ה' תהיה בין שניהם הא יש רואה - יביא ראיא ויפטר.	דתניא, איסי בן יהודה:										!	◇
ההוא גברא דהוה קא מעבר חביתא דחמרא בריסתקא דמחוזא ותברא בזיזא דמחוזא. אתא לקמיה דרבא											o	◇
ריסתקא דמחוזא שכיהי בה אינשי, זיל אייתי ראיא, ואיפטר.	אמר ליה: [רבא]										■	◇
כמאן, כאיסי?	אמר ליה רב יוסף בריה:										?	
אין, כאיסי, וסבירא לן כוותיה.	אמר ליה: [רבא]										!	◇
ההוא גברא דאמר ליה לחבריה: זיל זבין לי ארבע מאה דני חמרא. אזל זבן ליה. לסוף אתא לקמיה, אמר ליה: זבני לך ארבע מאה דני חמרא ותקיפו להו. אתא לקמיה דרבא.											o	◇
ארבע מאה דני חמרא תקיפי קלא אית לה למילתא, זיל אייתי ראיא דמעיקרא כי מזבנת להו חמרא מעליא הוה, ואיפטר.	אמר ליה: [רבא]										■	◇
כמאן - כאיסי?	אמר ליה רב יוסף בריה:										?	
אין, כאיסי, וסבירא לן כוותיה.	אמר ליה: [רבא]										!	◇
הני דדרו באגרא ואיתבר - נשלם פלגא. מאי טעמא - נפיש לחד וזוטר לתרי, קרוב לאונס וקרוב לפשיעה. בדיגלא - משלם כולה.	אתקין רב חייא בר יוסף בסיכרא:										■	◇
רבה בר בר חנן תברו ליה הנהו שקולאי חביתא דחמרא. שקל לגלימיהו, אתו אמרו לרב.	[רבה בר בר חנן]										o	◇
הב להו גלימיהו.	אמר ליה: [רב]										■	◇
דינא הכי?	אמר ליה: [רבה בר בר חנן]										?	
אין, (משלי ב') למען תלך בדרך טובים.	אמר ליה: [רב]										!	◇
יהיב להו גלימיהו.	[רבה בר בר חנן]										o	
אמרו ליה: עניי אנן, וטרחינן כולה יומא, וכפינן, ולית לן מדי.											o	
זיל הב אנרייהו.	אמר ליה: [רב]										■	◇
דינא הכי?	אמר ליה: [רבה בר בר חנן]										?	
אין, (משלי ב') וארחות צדיקים תשמר.	אמר ליה: [רב]										!	◇
הדרן עלך השוכר את האומנין.												◇